

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. Z. prawa do renty inwalidy wojskowego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 października 2015 roku nie stwierdziła niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku ze służbą wojskową w okresie od 7 października 1955 roku do 2 lutego 1957 roku. (decyzja – k. 94 – 95 plik I akt ZUS)

W odwołaniu z dnia 6 listopada 2015 roku wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do całkowitej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową na skutek utraty wzroku wywołanej pracą w złych warunkach oświetleniowych. (odwołanie – k. 2)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 30 listopada 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 3)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z. urodził się (...). (okoliczność bezsporna)

W okresie od 7 października 1955 roku do 2 lutego 1957 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. Został przedterminowo przeniesiony do rezerwy na mocy rozkazu Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 stycznia 1957 roku. (kserokopia książeczki wojskowej – k.19 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 10.06.2016r.)

W dniu 10 czerwca 2014 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do renty w związku ze służbą wojskową podając, że w trakcie służby wojskowej miał miejsce wypadek w wyniku którego utracił wzrok. (wniosek wraz z oświadczeniem – k. 1 – 8 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 10.06.2016r.)

Wnioskodawca ma obniżoną ostrość wzroku z powodu zmian zwyrodnieniowych siatkówki typu starczego oraz stanu po przebytej operacji zaćmy z wszczepieniem sztucznych soczewek w obu oczach. Przeżył także laseroterapię zaćmy wtórnej oraz na dzień obu oczu zmiany degeneracyjne plamek siatkówki typu „suchego” – starczego. Stwierdzona obniżona ostrość widzenia obu oczu nie ma związku ze służbą wojskową w okresie od 1 października 1955 roku do 2 lutego 1957 roku. (opinia biegłego sądowego lekarza okulisty R. S. k 47-48)

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał wartość dowodową wydanej opinii oraz podzielił, jako przekonywujące, wnioski wypływające z jej treści.

Biegły szczegółowo i logicznie uzasadnił brak związku schorzenia okulistycznego ze służbą wojskową odbywaną przez J. Z. w okresie od 1 października 1955 roku do 2 lutego 1957 roku wskazując na brak dokumentacji medycznej z tego okresu oraz na zapisy w dokumentacji lekarskiej dotyczącej wnioskodawcy z lat 80-tych ubiegłego stulecia, która nie zawiera żadnych schorzeń ani zaburzeń okulistycznych. Biegły podał nadto, że otrzymywane przez wnioskodawcę w latach 1979 – 1993 recepty okularowe na typowe okulary korekcyjne wskazują na prawidłową ostrość wzroku, która uległa pogorszeniu dopiero w latach 2007-2009.

Opinię tę należy uznać więc za rzetelną, sporządzoną zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Do wydania opinii biegły dysponował opisaną dokumentacją lekarską wnioskodawcy, a także przeprowadził wywiad oraz dokonał szczegółowego badania przedmiotowego wnioskodawcy.

W ocenie Sądu opinia ta jest wystarczająco szczegółowa i daje pełny obraz zmian zdrowotnych. Ustalony stan zdrowia ubezpieczonego wynika z obiektywnych danych, przede wszystkim z dokonanego osobiście badania fizykalnego wnioskodawcy.

Wnioskodawca w żaden sposób nie podważył miarodajności wydanej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z brzmieniem art.30 ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tj. Dz.U z 2015 roku, poz.840), inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego:

- 1) w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju;
- 2) w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli niezdolność do pracy jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

W myśl przepisu art.32 ust.1 cytowanej ustawy za inwalidztwo pozostające w związku ze służbą wojskową uważa się inwalidztwo, które powstało na skutek:

- 1) wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w rozumieniu przepisów o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową;
- 2) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 3) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;
- 4) istotnego pogorszenia stanów chorobowych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 100, poz. 461), stanowią w art. 10 ust. 1, że ilekroć przepisy regulujące sprawy zaopatrzenia emerytalnego pracowników, zaopatrzenia emerytalnego twórców, ubezpieczenia społecznego, zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych oraz zaopatrzenia inwalidów wojskowych objętych przepisami o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych uzależniają określone prawo od warunku inwalidztwa, należy przez to rozumieć całkowitą lub częściową niezdolność do pracy.

Zgodnie z ust.2 ilekroć w przepisach określonych w ust. 1 jest mowa o inwalidach:

- 1) I grupy - należy przez to rozumieć całkowitą niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji,
- 2) II grupy - należy przez to rozumieć całkowitą niezdolność do pracy,
- 3) III grupy - należy przez to rozumieć częściową niezdolność do pracy,
- 4) bez określenia grupy - należy przez to rozumieć niezdolność do pracy.

Ponadto ilekroć w przepisach określonych w cytowanym wyżej ust.1 jest mowa o rencie inwalidzkiej, należy przez to rozumieć rentę z tytułu niezdolności do pracy (ust. 3).

Natomiast ilekroć w przepisach określonych w ust. 1 jest mowa o komisjach lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, należy przez to rozumieć odpowiednio lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 4).

W myśl art.57 ust.2 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, niezdolność do pracy, datę jej powstania, związek niezdolności do pracy z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową, ustala lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej.

Przepis art.64 tej ustawy z kolei stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio: art. 12-14, 70, 74, 83, 88-93, 102, art. 103 ust. 3, art. 107, 107a, 114 i 126-144 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W oparciu o art.12 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, ze zm.), niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu; całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Zaś w myśl ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy art.13 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z dokonanych ustaleń wynika, że schorzenie na jakie cierpi ubezpieczony powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy, która jednak nie pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.